

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 859/2019
17.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Пешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 424/17 од 30.11.2018. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 40/19 од 10.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Пешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 424/17 од 30.11.2018. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 40/19 од 10.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 424/17 од 30.11.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца, што уколико не учини у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени АА, да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и да приватном тужиоцу ББ из ... на име трошкова кривичног поступка плати износ од 1.960,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 40/19 од 10.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалба окривљеног АА и жалба његовог браниоца, адвоката Дарка Пешића и пресуда Основног суда у Крушевцу К 424/17 од 30.11.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Пешић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са чланом 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде, те окривљеног ослободи од оптужбе да је учинио кривично дело увреда из члана 170. став 1 КЗ или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да изрека првостепене пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ јер је у изреци суд само утврдио да су чињенице које је окривљени за приватног тужиоца изнео у писаном поднеску – захтеву, увредљиве, али да није наведено да су те чињенице изнете у намери омаловажавања, те да код недостатка овог битног елемента кривичног дела – намере омаловажавања, нема ни кривичног дела. У вези са тим је навео да је незаконито и неприхватљиво и становиште другостепеног суда, из чије одлуке, према наводима захтева за заштиту законитости, произилази да приватни тужилац није ни био дужан да доказује да су одређена изношења окривљеног у предметном поднеску учињена у намери омаловажавања. Према наводима захтева на наведени начин учињена је повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, како је бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Пешић наводе садржане у захтеву за заштиту законитости истицао и у жалби изјављеној против пресуде Основног суда у Крушевцу К 424/17 од 30.11.2018. године, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да приватни тужилац у конкретној кривично правној ствари није био дужан да намеру омаловажавања доказује, те да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим у овом кривичном поступку (страна 4. став 6. и страна 5. став 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. и 8. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Приликом доношења своје одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева браниоца окривљеног, којима бранилац указује на пресуду

Врховног касационог суда Кзз 394/2014 од 22.05.2014. године, али их није посебно разматрао, закључивши да у овој кривично правној ствари нису од утицаја на доношење другачије одлуке суда.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.